

Приморске новине

ЛИСТ ССРН ОПШТИНЕ БУДВА

ИЗЛАЗИ ПЕТНАЕСТОДНЕВНО

ГОДИНА IV • БРОЈ 61. • 10. ЈУЛ 1975.

ЦИЈЕНА 2 ДИНАРА

Свечано прослављен 4. јул — Дан бораца

ИСТОРИЈА ЈЕ ПИСАНА КРВЉУ

ЧЕТВРТИ ЈУЛ — ДАН БОРЦА протекао је у свим мјестима на подручју Будванске општине у празничном расположењу. Трећега увече омладина је по околним брдима извела илуминације, а на полуострву Завали извиђачки одреди „Браћа Миладинов“ из Скопља, „Вожд Караборџе“ из Ниша и „Нико Анђус“ из Будве запалили су велику логорску ватру око које је до дугу у ноћ извођен културно-забавни програм.

Градска музика највила је рано изјутра свечаност у свим приобалним насељима, а затим су делегације Општинског одбора СУБНОР-а положиле вијенце и цвијеће на гробове палих бораца и споменике револуције.

Свечаност је почела у селу Куљачама, где је откријена спомен-чесма посвећена родољубима из овог села палим у два светска рата. Пошто је отворио свечаност, Стијепо Куљача је дао ријеч Саву Медиговићу, који је говорио о ликовима палих бораца, жртвама и самопријегору овог устаничког села.

Прије главне свечаности, која је одржана код манастира Дульца, припадници територијалне одбране извели су пригодну вјежбу. Народном збору у Дульцу, поред великог броја грађана Будванске, Которске и Тиватске општине, присуствовали су и народни херој Крето Попивода, Богдан Вујошевић, Јово Капичић и Марко Стапишић. У име Одбора за прославу присути је поздравио Саво Куљача. Он је дао ријеч Раку Дулетићу, предсједнику Општинског одбора СУБНОР-а, некадашњем замјенику политичког комесара Приморског батаљона „Стеван Штиљановић“, који је, између остalog, рекао:

ПРИСУСТВУЈЕМО скромном чину који треба да сачува успомену на велико и славно раздобље бурне историје овог краја. Овде су доношene партијске и војне одлуке за подручје тадашње три општине: Будванску, Которску и Тиватску. Овде је било сједиште Међупропштиског комитета КПЈ, Штаба приморског партизанског батаљона „Стеван Штиљановић“ и Међупропштиско-народно-ослободилачког одбора. Кроз овај пункт пролизиле су све везе и директиве од виших партијских и војних foruma ка подручју источне Боке и Црногорског приморја.

Значај постојања Приморског батаљона не можемо схватити ако изгубимо из виду вријеме и простор на коме је и када створен. Крајем 1941. и почетком 1942. године сва Европа стењала је под фашистичком чизмом, а велики Совјетски Савез и његова Црвена армија антагонизују све своје огромне људске и материјалне резерве да би обуздали и зауставили фашистичку неману на прилазима Москве и Ленинграда. Једино у Југославији под руководством Комунистичке партије на челу са другом Титом, води се прави рат, свеопшти — народни. Не у працумама и клисурама, по на пајетворенијем простору наше обале имамо батаљон од 500 бораца, који се бори на простору начињаком непријатељским гарнизонима. Синови овог подручја, као и њихови преци, по ко зна који пут, доказују да је ово било и остало црногорско тле и да не признају никакву силу, која их може одвојити од остале Црне Горе. Народ овог краја, кроз више вјекова, давао је досто-

У ДУЉЕВУ ЕВОЦИРАНЕ УСПОМЕНЕ НА ВЈЕЧНО БУНТОВНУ ПРОШЛОСТ НАРОДА ОВОГ КРАЈА

о свом тројику хитали да у њему учествују. Почетком 1916. године, приликом капитулације Србије и Црне Горе, са овог подручја одступило је преко Албаније комплетан батаљон, чији су милиги борци пали на Солунском фронту, а добар дио их је заглавио у логорима Корзике и Туниса зато што су се осјећали Црногорцима, што је сметало великосрпској политици Пашића и Караборевића. Идеје уједињења и југословенства овдје су имале дубоког коријена, али онакво уједињење многи вијесу прихватили и отворено су давали отпор великосрпској политици.

Побједа Октобарске револуције снажно је одјекнула на овом подручју и већ у октобру 1919. године створена је прва партијска ћелија и на општим изборима 1920. г. комунисти су узели власт у Петровцу и образовали прву приватну комуну на Задару. Пламен који су запалили петроваčки комунисти никада се није угасио. Подржавали су га и распаљивали све повијежи искрама званици и назнаки револуционари, од којих су многи и изгорели у том огњу.

Тринаестојулуки устанак није дошао спонтано, под утицајем неких спољних фактора, већ су му претходише врло живе политичке припреме парочито у бившој Петровачкој, Светогорској и Будванској општини. Бројчано јака и политички утицајна, партијска организација је од почетка припреме за устанак чврсто држала у својим рукама, такође, пишташе и знања Партије.

Стицајем околности, подручје које је покригао При-

морски батаљон партијски је био подијељено међу два мјесна комитета. Мјесном који је Петровец, а остало дио Мјесном комитету, у Котору. Иако директива за почетак устанка није на вирјеме стигла у Будванску и Светогорску општину, он је овде по-

(Наставак на 2. страни)

Уз четврти рођендан

Читаоци, сарадници и Редакција скромно прослављају значајни јубилеј „Приморских новина“ — четврти рођендан.

Настао у освите тринаестојулуке првог празника 1972. године, наш лист улази у четврту годину свога живота, хвалjen и кујен истовремено. Слави свој рођендан, уз осврт на своју досадашњу историју, свој раст — скроман и мукотрпан. Но, без обзира на то, лист је оправдао повјерење и стекао симпатије грађана наше комуне, захваљујући социјалистичком, непристрасном, садржају. Из године у годину богаћен је квалитетом и новим искуствима. Повећавао је тираж и добијао све више сарадника и претплатника. Он данас стиже широм наше земље и даље, налази се и у домовима некадашњих становника ове регије, који су у потрази за крухом засновали своја огњишта скоро на свим меридијанима — на земљи туђој, далекој. Он ублажава насталгију, за родном грудом — пада као мелем на ране и подсећа, бодри и јуначи, о чему свједоче писма наших исељеника која стижу у Редакцију.

Све то обавезује. Све што се урадило мало је у односу на оно што желимо и што нам треба. Лист мора постати прави информатор радних људи и грађана наше комуне. Он мора: подстремати, утицати, истицати, критиковати и живогати — бити истински носилац развоја самоуправног механизма у нашој друштвено-политичкој заједници.

У то име желимо му срећан рођендан!

На народном збору у Дульчу говорио је Рако Дулетин

ИСТОРИЈА ЈЕ ПИСАНА КРВЉУ

(Наставак са 1. стране)

чко у исто вријеме када и у Петровцу, где је директива стигла на вријеме. Тринаестојулуки плутуну нијесу означавали весеље, већ почетак оружане борбе коју смо сваког часа очекивали. Рано ујутру, 13. јула, разоружане су карабињерске станице у Буљарцима, Режевићима и Брајићима. Убрзо је дошло до мањих и већих акција на територији читаве општине, а послиje подне до јачег окршаја са италијанском моторизованом колоном од Брајића до Будве и од Будве до Милочера.

Ноћу, између 13. и 14. јула скоро сви устаници који се нијесу вратили својим кућама, одступили су према Паштровској Гори или Маджинско-Брајићкој планини, одакле су повремено вршиле мање акције у правцу Милочера, Петровца и затварање пута Цетиње — Будва.

ца као што је био Ловћенски баталјон Прве пролетерске бригаде ријеч „Приморац“ изазивала је поштовање, а ти „приморци“ били су са овог терена.

Исусијех у Ђевђелијској бици и жртве које смо дали није деморализао народ, већ, напротив, изазвао све масовније приступање инохи бораца у партизане, тако да већ крајем 1941. године имамо чете, а касније и батаљоне. Прво је формирана Паštrovska чета, која је ушла у састав Црнничко-Приморског батаљона. Уељед паглог прилива бораца са терена Паштровића, Брајића, Маина и Побора, а и ради тога да би се удоволило жељи народа ових крајева, одлуком Штаба Ловћенског одреда од Црнничко-Приморског формирани су батаљони „Јован Томашевић“ и „Стеван Штиљановић“. Батаљон „Стеван Штиљановић“ имао је тада само двије чете: Паштровску

летерској бригади у разним биткама погинуло је око 50 бораца са овог терена.

Славећи овај празник, ми се у мислима морамо вратити у оне славне дане прије тридесет година када су овде горјеле ноћи, а свитали крвили дани. Сјећамо се иле јаде тек настале младости која је до максимума искористила могућност умирања да би својим гробовима учврстила темеље на којима расте и развија се наша слободна и независна домовина Југославија. Сјећања нас воде по трновитим и крвавим беспуњим широм Југославије, у дане када су нас многи наши критичари сматрали самоубицама и авантурима, проглашавајући окупацијоне корпuse, који су од наших села и градова правили згаришта, ослободиоцима! Ми смо били узор свим поборњеним народима како се треба борити за слободу. Читавом свијету показали смо да је народ, који има такву Партију и руководство, које је знало ујединити све наше народе у општи свенародни рат, непобедив и да је пред њим немоћна свака сила.

Да је народ непобедив, на најблестији начин, и на радост читавог слободољубивог свијета, потврдила је и скорашина херојска побједа у Вијетнаму, извојевана против пајкрутијег завојевања...

Тридесет година је прошло од када су на нашем тлу умукнули топови, а на сцену ступиле нове бригаде — радне, омладинске, које су се прихватиле обнове порушене земље. Једна битка је добијена, а на реду је дошла друга, пинта лакша — битка против глади, немаштине, за обнову разорене и спустишће земље. Умјесто помоћи из иностранства, Југославија је била, више него иједна земља Европе, богато снабдијевана тонама диверзантског материјала и хиљадама шпијуна, диверзаната и саботера. Да зло буде веће, ову смо „помоћ“ примали дуж читаве наше границе!

Народ је прихватио и ту борбу. На њеном челу стапле су исте снаге и исти људи који су наше водили и у току четврогодишњег рата — КПЈ, на челу с другом Титом. Ми смо добили и ту битку.

Слободу нијесмо ни од кога добили. Ми смо се за њу борили. Велике је и тешке жртве дао овај народ. Само из Будванске општине погинуло је сваки десети становник. Са поштовањем сјећамо се палих другова, поносни на њихове жртве које нијесу биле узлудне.“

Бурио поздрављен од присутних спомен обиљежје у Дуљеву открио је Мило Јовићевић, помоћник комесара Ловћенског одреда, у чијем саставу је био Приморски батаљон „Стеван Штиљановић“.

Касније, 1943. године, са овог подручја у Четврту пролетерску бригаду ступило је око 60 бораца. Они су у овој прослављеној јединици високо цијењени као и они који су ступили у Прву пролетерску бригаду. У Четвртој про-

ЦЕНТРАЛНА ПРОСЛАВА НА МАМУЛИ

У ЗЛОГЛАСНОМ ФАШИСТИЧКОМ ЛОГОРУ, 1942. ГОДИНЕ БИЛО ЈЕ ИНТЕРНИРАНО 109 СТАНОВНИКА ПОБОРА, И ТО МАХОМ ЖЕНА, ДЈЕЦЕ И СТАРАЦА.

ПОВОДОМ ТРИДЕСЕТЕ ГОДИШЊИЦЕ ПОБЈЕДЕ НАД ФАШИЗМОМ и ослобођења земље, на Мамули је 4. јула одржан сусрет бивших затвореника злогласних фашистичких логора — Мамуле и Превлаче. Била је то јединствена манифестација братства и јединства становника 23 општине с подручја Херцеговине, Далмације и Црне Горе. Кроз ћелије Мамуле и Превлаче прошло је у то

ку рата преко двије хиљаде бораца и родољуба, међу којима и 109 становника Побора, претежно жене, дјеце и стараца, које су италијански фашисти, послије битке на Паштровници, у бијесу одмазде за пре ко стотинак погинулих војника и официра, кундација сјурили у грбаљској поље и отјерили на Мамулу. Тога дана село Побор је, такође, нестало у пламену, а фашисти су починили и најгнуснији злочин у нашем крају — убили маљолетног Ника Маркова Зеца у мајчином крилу. Но, никаква звјерства окупатара нису могла угушити слободарски дух овог народа, који се понововратио на згаришта и почeo живот изнова.

Готово половине бивших логораша Мамуле из Побора већ није међу живима или је одсељено. Али, све што је било способно за пут пошло је 4. јула на Мамулу да освјежи успо-

мене на тешке дане роготства, глади и мучења.

На великој свечаности присуствовали су највиши републички руководиоци, представници 23 општине јужнојадранске регије, представници борачких организација Сарајева, Загреба и Титограда, велики број првборца, припадника Југословенске народне армије, радних људи, грађана, омладине и пионира.

Делегације СУБНОФ-а положиле су вијенце на споменике палим борцима и жртвама фашистичког терора у Савини, затим на споменик у Превлаци и спомен-костурницу у Каменарима, где је стријељан и сахрањен највећи број логораша.

На Мамули су говорили Петар Стијепчић, у име града домаћина, и првборци овог краја Милан Вукасовић и Недељко Зорић.

Са Мамуле је упућена порука борцима, радним људима и омладини да ово некадашње мучилиште родољуба треба да постане мјесто братских сусрета бораца и омладине у нашој слободној самоуправној социјалистичкој Југославији. Са свечаности је упућен и поздравни телеграм другу Титу.

В. СТАНИЋИЋ

БОРЦИМА ПОДИЈЕЉЕНИ СТАНОВИ

На сједници Управног одбора Фонда за рјешавање стамбених питања бораца Народно-ослободилачког рата, којој су присуствовали и представници друштвено-политичких организација и носиоци Споменице 1941. године, подијељена су дводесет и два стана.

Када се има у виду да су подијељата 102 захтјева за додјелу станови, није тешко претпоставити да је Управни одбор Фонда имао врло тежак здатак. У настојању да се станови подијеле што правничије, формирана је Комисија која је посјетила све подпосије захтјева на подручју наше општине, и сваки случај појединачно обрадила. Тако је селекција извршена на основу личног увида Комисије и критеријума предвиђених Правилником. Предложено је да станове добију борци и чланови породица палих бораца, који су живјели под најлонијим стамбеним условима, и то: Љубица Грачун, Анђе Дулетић, Даринка Ђурашевић, Пере Калуђеровић, Илија Јубановић, Мило Павићевић, Саво Зеловић, Видосава Каљаба, Ђуро Ратковић, Ристо Кустудић, Анђе Иванчевић, Стево Медиговић, Тодор Зец, Стево Дивановић, Васо Каписода, Митар Ључић, Стане Мартиновић, Анђе Прибиловић, Ристо Ф. Станишић, Милица Мартиновић, Јоке Станишић, Анђе Краповић и Анђе Кентера.

Рјешења о усељавању издаваће се тек по истеку рока предвиђеног за приговоре, односно пошто по њима буде заузет коначан став.

СЛАВЉЕ У КУЉАЧАМА

У СПОМЕН ЈУНАКА И ВОЈЕВАЊА

Пошто је поздравио приступне, Стијепо Куљача је дао ријеч другу Саву Меди-говићу, који је, између осталог, рекао:

ДАНАС, као и сваком приликом, када обиљежавамо датуме наше свијетле прошлости можемо слободно рећи да револуција, која почива на та-ко моћним и поузданим темељима, има сигурну и трајну перспективу, тражени стапа револуционарна ангажовања свих генерација које ступају на историјску по-зорницу. Те суштине нас испиришу да се и данас, на овом мјесту, обратимо дјелу јунака, чија се имена налазе на овом спомен обиљежју.

Тешко је говорити исто-времено, о дајема генерац-јама, ма колико оне биле сличне, ма колико оне биле просторно повезане. Постоји, међутим, један изузетак, а то је када се људске личности изграђују на истим изво-рништвима, када им је заједничка врлина храброст и ро-дубље.

Рођени су у овим брди-ма, где су сирова и, истовре-мено, лијена природа рано отвара дјетиње очи, где „ра-тује море с бреговима“ и где се још од давнина чо-вјек учио да буде непокоран, управан и пркосан.

Када су стекли могућност спознаје свијета, пружио им се и онај непресушни извор слободолубиве људске рије-чи, традиције народа који је био вјечно на пашану и ра-чуну великих и мрачних си-ла, али који је култ слободе гајио изнад света. Расли су у крају где су се легенде о непокорности, усправности и пркосима људским преносиле с кочјена на кочјено.

У отпору Млечићима, Ту-рцима, Французима, Аустри-јаџима и коме све не, у от-пору и своме домаћем злу и неправди, горди и попосни син овога краja, створио је високу свијест о себи, свом дугу и обавези.

Ваш очеви, дједови и праједови и њихови преци, мушким кораком су заједно са осталим Паштровићима похитали ка Вртијельци, Цареву Лазу, Тарабону и Бардањолту, где је проливено много јуначке крви.

Пошто су одјекнули хици Младобосанаца у Сарајеву, када су познатим насиљем црно-жуте монархије били доведени у питање част, пра-во, и опстанак Црне Горе и Србије, похиташе ваших пе-тнаест братственика да заје-дио са 232 Паштровића бра-не. Ловћен где је барjak сло-боде био високо уздигнут.

Наредних година расте број чланова КПЈ и комуни-стичке омладине, оснивају се нове партијске организације које постају организатори и носиоци свих акција. Први Куљача примљен је у КПЈ 1937, а почетком 1941. фор-мирани је у овом селу пар-тијска хелија и скојевски актив.

те и Приморског батаљона „Стеван Штиљановић“, који је маја 1942. године херојски погинуо у борби са италија-нима на Драшковици код Грахова;

Станка Николина, члана СКОЈ-а од 1939. и члана КПЈ од априла 1941. године, ко-мандира Одреда за Куљаче и Капеланију, комесара При-морско-поморске чете у са-

мен-плочи у Џетињској ули-ци, командира чете и обавје-штајног официра у Првој пролетерској бригади, који је погинуо у Словенији маја 1945. године;

Најмлађег — седамнаес-тогодишњег Дара Крстова, скојевца од 1942. године, бор-ца прослављене Четврте цр-ногорске пролетерске брига-де, који није преболио ране

Пред спомен-чесмом у Куљачама

Знате за албанску голго-ту и како је било на Кајмак-чалану, учествовали сте у борби прса у прса на Овчем Пољу и Дојрану, у свим бо-јевима тога времена. У вјер-ној служби домовине проли-вена је крв јунака Вида Са-вова, Митра Стијепова и Ника Андријана...

Послије завршетка првог свјетског рата Паштровићи су заорали револуционарну бразду па Јадрану. Било је то вријеме превирања на о-вом тлу, као уостalom у чи-тавој Црној Гори и Југосла-вији, вријеме када се слобо-домни и непокорни човјек бунио против жандармске чизме, против неправде — економске и политичке, про-тихвативе на неслободи и не-правди. То је оно вријеме што је започето револуцио-нарним немирима из којих је произашла прва комунисти-чка општина на Јадрану и које се разбуктава и разви-ја у снажан револуционарни покret.

Сва та револуционарна активност учинила је да се позив Партије на оружани устанак дочека спремно, што се огледа у масонском учешћу у устаничким акцијама.

Јули 1941. године озна-чио је почетак наше оружи-не борбе против непријатеља и, у исто вријеме, отво-рио перспективу стварања нових друштвених односа.

Сви за оружје стасали му-шкарци из овог села, њих двадесет и тројица часно су извршавали свој историјски задатак, који је пао у дио људијевог генерација.

Ово по броју домова ма-ло братство велико по вели-чини жртава и самопријето-ра, приложило је на жртве-ни слободе пет својих нај-бољих синова:

Ђура Тодорова, члана КПЈ од 1940. године, делегата Међуопштинског комите-та за Свети Стефан и Будву, члана војног штаба за под-ручје Међуопштинског коми-тета, политичког комесара Паштровске партизанске че-

ставу Ловћенског одреда, ко-ји јуначки погинуо у борби са четницима 1942. године код Колашина. О његовој смрти, Љубо Анђелић је у својој књизи „Првени Газо-ви“ написао да је мало под-вига који би се могли упо-редити са јунаштвом које је он показао. „Смртно рашен склонио се под жиле букве и одатле је неколико сати пружао отпор. Тако када је пети четник пао, хватајући се посљедњих остатака же-ти који се гасио, хватајући се за цијев његове пушке, замукао је његов глас“;

Митра Ристова, скојевија од 1939, члана КПЈ од 1942. године, бораца Паштровске партизанске чете и прослављене Четврте пролетерске црногорске бригаде, произведеног у чин заставника првим Билтеном Врховног штаба, који је херојски погинуо на Сутјески јуна 1943. године;

Јована Милова, студента, члана КПЈ од 1941. године, знаменитог београдског ил-егалца овјековјеченог на спо-

задобијене у борби с Њемци-ма у Лијевој Ријеци октобра 1943. године.

Дјело ових истакнутих бораца револуционара испу-нило је читав један простор и временски распон. Оно је поуздана свједок добу које је тражило од човјека врло че-сто више него што је он мо-гао дати. Управо због тога нас примјери ових револуци-онара не враћају само у раз-добиље у коме су они оствар-ивали себе и револуционар-не задатке, него нас прије свега окрећу задајима које морамо ми, данашње и буду-ће генерације, извршавати.

Цијенени проливену крв у два свјетска рата за част и слободу своје домовине и поносимо се својим јунацима, Марко Илов, тај дивни друг и пријатељ, који се под ста-рост вратио из Америке, уз помоћ свих браћевеника по-дигао је ову племениту и примјерну задужбину, која поносно стоји пред нама, као што су били поносни јуна-ци којима је посвећена.

Вељко Митровић

Јаш као гимна-зијалац, Вељко Митровић пли-јенио је саговор нике срдечношћу, добро промишљеним пре-дломима и, прије све-га, тако ријетком, а голико потребном спо-собношћу да се и про-тивник до краја саслу-ша, да се сачијем ми-тиљену прије без пре-драстуда и с дужном пажњом.

Од ране младости кретао се у друштву напредних студената и радица и, мада знатно млађи од њих, знао је да се наметне и скреће пажњу на себе извесном њему свој-стваном ненаметљиво-шћу. Увијек када је гребало обавити какав неодложен, хитан и одговоран задатак који је, уз то, најче-шиће, био скочнат с немалим ризиком.

Вељко би стигао у први час, управо на њега се увијек са сигурношћу рачунало. И, знатно се да тај дје-чак неће изневерити очекивања, да се на њега увијек може ослонити, да је он непоколебљив и спреман на жртву и подвиг.

ЛИКОВИ ПАЛИХ БОРАЦА

БОРБИ ЈЕ ПОДРЕДНО СВАКИ ОТКУЦАЈ СРЦА

Такав — непримјетан кад није неопходан, а када је потребан увијек присустан — био је и касније, као студент медицине. Са мало ријечи — ни њима, као ни иначим другим, он се није разметао — казивао је оно најважније и, обично, ако би у расправу дошло до распри и неслагања, његово мишљење, баш зато што он никад није инспирисао да оно по сваку цијену буде прихваћено, било је одлучујуће.

Као и многи други из његове генерације, којима је судбина била особито наклоњена, опредијеливши их да буду ватре доказнице и mostovi преко којих се лорачати у свјетлаја и рујнија ѡутра, Вељко Митровић се већ у деветнаестој години живота за читав свој живот коначно опредијелио за борбу непрестану. Ка-какв треба да буде борац за људску срећу он је боле од многих знао: дом његовог оца, Ива Митровића, киз го-дине био је важан пункт револуционарија Београда. А у средину тог пункта била је Вељкова сестра Шуња.

Иако врло млад — у цвијету младости ће и сагорети у ватри револуције — имао је Вељко Митровић неколико великих љубави, мада за ону млађићу није имао времена. Њежно је волио своје сестре, затим меди-цијину и, заљубљенички, анатомију која је за многе његове другове била бајк и, често, несавладљива препре-ка. Желио је да буде лекар — а лекара је у онда бо-

лесној земљи нашој било веома мало — али се није задовољавао спонима о лијечењу појединца, већ чита-вог друштва које му је личило на грото загојену ражу. Говорио је да, када другог излаза нема, и по здравом треба немилосрдно сјећи, јер се једино тако може одстранити болесно ткиво.

Волио је Вељко Митровић и једну малу Ану, студентињу, такође медицинску. Једно и друго били су једно другом па посљедњем мјесту: за љубав времена пижести имали, ни за штетње увоје у преовчевирају мјесечином обасјана. Руку под руку држали су се, са-мо у колонама, демонстраната и на штрајкачким стражама. Вјеровали су да ће тако, једно уз друго, до краja живота корачати и да их само смрт може раста-вити. И — било је тако, али тај живот био је болно кратак. Стријеланој партизанској курирки Ани један пјесник испјесму, а Вељко ће, не знајући за њен крај, издахнути као рањеник и тифусар 1943. године у Босни.

Сви који су га познавали и волели знали су да је Вељко изнад свега волио борбу. Њој је био по предви-де све своје жеље и смове, и сваки откуцај свога срца. Као да је предсјејао да неће дочекати њен тријумф, доживљавао ју је у бунтовном Београду и родним Па-штровићима, као уstanik и секретар Међуопштинског комитета КПЈ за источни дио Боке, Грађаљ, Будву и Паштровиће, као борац Приморског батаљона „Стеван Штиљановић“ као партијски радник у Босни и у строју прослављене Четврте црногорске пролетерске бригаде.

На скромнику у Петровцу на Мору, између многих других којима је судбина била наклоњена, опре-дијеливши их да као племене букиње буду вјесници новога добра и да, одавно мртви, вјечно живе у сје-ћану народу, на споменику, испришеној према мору и олујама, читамо у име Вељка Митровића. За њега се не може рећи да је био један од многих: више од све-га другог, и од себе самог, волио је родну груду коју је кралу својом напотио. **М. Л.**

УЗ ТРИДЕСЕТОГОДИШЊИЦУ ПОБЛЕДЕ НАД ФАШИЗМОМ

ВРХОВИ ЗЕЛЕНГОРЕ

(Одломак из сценарија)

Ђорђе Андрејевић-Кун: За слободу

КОМАНДИР ДАНИЛО (групацији Ђака — бораца која се издвојила):

— Одспавајте

мало, момци!

— Зашто?

— Па, ако сте уморни, сад је прилика да ухватите мало сна.

— Ех, командире... колико нам је још преостало да живимо да бисмо сад спавали!...

— Глупости! пруживјећемо ми и ово, видјећете!

— Судећи по Рајку, не би се рекло.

— Којем Рајку, секретару

СКОЈА?

— Не, већ његовом имењаку!

— Шта је с њим? Где је?

— Ево га с Милицом!

— Па шта? Какве то везе има?

— Има, командире... Рајко и Милица се одавно воле, и сви ми то знамо, али њих двоје о томе први пут разговарају... Обоје знају да је дошао последњи час да открију једно другом лубав и да се у исти мањ опротесте.

Командир сагне главу. Ђаки.

Милица и Рајко леже у трајнији крај другог и ћуте. Слушају мелодију.

— Чулеши ли химну нашег одјељења? — пита Милица. — У гимназији су говорили: химна осмог А".

— Чини ми се да је од тада прошла читава вјечност...

Опет ћуте, загледани у облаке који промичу небом.

— Рајко хоћеш ли да ми чешо обећаш, за нашу лубав?

— Шта?

— Право ми обећај.

— Обећавам.

— Да ћеш... да ћеш ме убијти ако будем рањен...

— Сад, кад знам да ме вољиш, не бојим се да умрем... Војим се само да тебе изгубим...

— Не брини, умиријећемо јасно...

— Милица се придигне на лактова, надијесе се над њим, луби га. Први пут. Истог часа младија утихне.

На Јубином гробу сви су запосјели положаје. Радица милице Ибриџу по глави и говори му:

— Слушај, земљаче, ово је црногорска чета, једино смо ти и ја овоје Босанци... Немој да ме обрукаш, но се држи, болан, ка велики јунац... А сад иди код Анђе и реци тој љутој црногорци... Кајши јој овако: Поручио ти је Радица да те по-

слије рата не пушта у Црну Гору... већ те води код своје наше на Романију... Јеси ли затамњено?

— Јесам... А зашто тебе збогу Радица... кад си тако венаки?

— Е мој Ибриџе... за моју матер ја сам још мањи од тебе... (показује руком): Овониши... А сад... трк... и кажи оно тета Анђи...

У полуслушеном кућишту на положају два Рајка и професор Рајко Б. пише.

— Шта је, имењаче, ти се ни овде не раздавајаш од свог дневника. Шта си записао? — пита Рајко Б.

— „Љубаш гроб. Прошло је девет сата наше обавезе.

Остало је још петнаест, мајоприре смо сломили пењачки турши... Слугум да нећу пружијети овај дан... У мислима сабирајм и обузимам другове на списку живих и мртвих...

Прилази им командир Данило Ораћа се Рајку Б.

— Рајко, пиши поруку Врховном команданту (застанске, удаље дубоко, диктира): Докле го будете чули пуцње на Јуби-

ном Гробу, Њемци неће прори... Кад пуцњи престану то значи да смо сви изгинули... Потпиши: Ворци друге чете Трећег баталiona Четврте црногорске бригаде...

Рајко пресавије папир. Пружи га командиру Данилу.

— Ти ћеш да однесеш поруку! — каже командир.

— Зашто баш ја?

— Зато што си прије три дана био рањен и што си се на Јубини Гроб и онако прошверновао да погинеш, умјесто да смо, с осталим ратницима, изласни из обруча...

— Жао ми је, командире, али ја онде имам важна послана...

— Наређујем ти!

— Узгалуб! Као секретар СКОЈА остајем са својим друговима из ВШ-а, са својим професором (показује руком на професора): Из чега данас положије испит. Професоре!

Из историје, Рајко, из историје. Ако не издржимо до краја, историја нам неће оправдати...

— Онда ћеш ти! — командир се обраћа Рајку Б.

— Као члан Штаба бригаде, остајем на положају. Уосталом,

ја сам увијек имао петицу из историје, је ли тачно. Професоре?

Професор ћути. Замишљен је одсутан, као да је потонуо у успомене. Онда се окрене Рајку Б.

— Ајде, Рајко, зовни све своје другове из ВШ-а који су даја овоје... хоћу нешто да вам свима кажем...

Рајко Б. поће.

— Порука мора одмах у Врховни штаб! — инсистира командир.

— Нека је носи један од браће близанца! — предлаже Рајко Б.

— Нехе се они одвојити један од другога, прави су близанци...

— Да потражим добровољца?

— пита Рајко Б.

— У праву су... можда међу њима има неко ко жели и па превиши овај дан...

Око професора се окупљају његови ученици ВШ-а. Сви су озбиљни.

— Џеџо моја... (застансне) — Другови моји... као комесар, одлучно сам да вас све данас примијем у Партију...

Лица ђака се разведре. Задржавају углас:

„Ми имамо професора,

Што га нема Љубија Гора,

Ми имамо професора...“

Неколицина партизана са официрским ознакама забринуто осматра положај. Низ вододерну према њима сјује се курири. Један из њедара извади поруку. Партизански официр отвори и погледом прелети преко писма. Групи прилази још један официр, кога с поштовањем остави пропусте у средину. Официр му преда поруку:

— Јављају да се Друга српска чврсто држи.

На десном крилу, наши и Херцеговачки баталон добро одлажују, или пак изгибе чета на Јубином гробу.

Старији ћути. Савије поруку, па је опет отвори и гледа.

— Да им пошаљем појачање?

— пита официр.

— ... Твој баталон је после

дана заштита Врховног штаба.

— Знам, али штета је да изгина опакви људи.

А и опасно: ако Њемци освоје Јубин гроб, неће више ни баталон помоћи.

Старији крене даље, па застане:

— Траже ли помоћ?

— Ово су послали.

Старији (отвори писмо, лепимично почне да чита):

— Пренесите Врховном команданту: „Докле год пуцју пушке на Јубином гробу, Њемци неће прори...

— Онда ћеш ти! — командир се обраћа Рајку Б.

— Као члан Штаба бригаде, остајем на положају. Уосталом,

КОЛЕКТИВ „Зета фильма“

ЧЕСТИТА СВИМ РАДНИМ ЉУДИМА, ОРГАНИЗАЦИЈАМА УДРУЖЕНОГ РАДА И ГРАЂАНИМА НАШЕ ОПШТИНЕ

13. ЈУЛ — ДАН УСТАНКА ЦРНОГОРСКОГ НАРОДА

СВИМ НАШИМ ТРУДБЕНИЦИМА, ПОСЛОВНИМ ПРИЈАТЕЉИМА, ДРУШТВЕНО-ПОЛИТИЧКИМ И ОРГАНИЗАЦИЈАМА УДРУЖЕНОГ РАДА, КАО И ГРАЂАНИМА НАШЕ ОПШТИНЕ ЧЕСТИТАМО

ТРИНАЕСТИ ЈУЛ

— ДАН УСТАНКА НАРОДА ЦРНЕ ГОРЕ

РАДНИ КОЛЕКТИВ
ОООУР „АВАЛА“ — БЕЧИЋИ

РЕЗУЛТАТИ И ПЛНОВИ ИЗВРШНОГ ОДБОРА

ИЗМЕЂУ ПОТРЕБА И МОГУЋНОСТИ

У ИЗВРШНИ ОДБОР је колегијални политичко-извршни орган Скупштине општине Будва, чије су надлежности велике, а задаци сложени, деликатни и озбиљни. Одговоран је за стање у свим областима друштвено-економског живота у општини, а у првом реду за предлагање политике и за њено спровођење, као и одлука и других прописа и за њихово извршење.

Година дана је прошла од конституисања Извршног одбора — период дуг да би се овај орган могао исказати у свом раду и утврдити главне смјернице свог будућег ангажовања. Зато смо и изабрали за саговорника његовог председника Станка Гиговића, дипломирани економисту, да чујемо његово виђење досадашњег и будућег рада и о томе обавијестимо читаоце. Није нам намјера да дајемо оцену тог рада — препустити ћемо је радним људима и грађанима наше општине. Нека они кажу своју ријеч преко делегација и делегата, када се буде расправљало о раду овог органа. Ми можемо само да констатујмо да је обављен заиста велики посао. О томе свједоче педесет и двије сједнице овог органа и бројни материјали који су делегације и делегати добијали у серијама.

Неће то бити уобичајени интервју, с питањима и одговорима, већ непосредан разговор о познатим темама и будућим плановима. Препустимо другу Гиговићу да о томе говори, уз напомену да је рођен 1945. године и да је постављен на ову одговорну функцију послије четворогодишњег радног искуства у тристичкој привреди.

ЗАШТИТА ДРУШТВЕНОГ ИНТЕРЕСА

РАД ИЗВРШНОГ ОДБОРА одвија се по утврђеном програму, који је усвојен од стране Скупштине општине тек послиje изјашњења радних људи и грађана о његовом садржају — актуелности и свеобухватности. Тада програм, који је усклађен с акционим програмом Општинске конференције Савеза комуниста, биће и у будућем периоду полазна основа за рад овог органа. Извршни одбор је настојао да материјале које презентирају обради прецизно и квалитетно, како би сви чланови делегација могли да схвате суштину проблема о којдма се расправља и на тај начин омогућију утврђивање смјерница за дјеловање делегата у Скупштини општине. У почетку је било и одређених пропуста, али их је издана у дан све мање. То не би требало да се узима као велики гријех, јер се радио о једном новом органу — новој институцији у нашем друштвено-економском систему, која је кроз практичан рад стицала искуства.

У свом раду овај орган је поуздио у првом реду да заштите друштвеног интереса и јачања позиција друштвеног сектора. Анализирана је при вредна проблематика, а посебна пажња посвећена је повећању укупног промета и дохотка, смањењу трошкова и питању обртних средстава, стабилизацији и штедњи, као и припремама за доношење друштвеног плана развоја општине за период 1976—1980. године. Учињени су посебни напори да се друштвени план развоја за 1975. годину усклади с нужним потребама и могућностима, како би се приликом усвајања петогодишњег плана пошло од реалне и јасне основе.

С обзиром на карактер наше општинске привреде и чињеницу да је изградња нових смјештајних капацитета у застоју, дошло се до ојене да укупни приход може рasti углавном повећањем ванпансионског промета. У том циљу формиране су и двије основне организације удруженог рада за домаћу радиност у Будви и Петровцу, које организују смјештај и исхрану гостију по приватним кућама и аутокамповима, што је до сада била дјелатност туристичких друштава, а приступило се изградњи и отварању нових ресторана и кампова у друштвеним секторима.

Чине се напори да се спријечи одливавање друштвене ренте у приватне цепове, колико је то год могуће, и да се сви привредни субјекти доведу у равноправан положај. Ово је могуће постићи једино уколико се све социјалистичке друштвене снаге ангажују на даљем усавршавању започетог процеса конституисања основних организација удруженог рада у духу нових уставних принципа, како би се радном човјеку коначно омогућило да располаже цјелокупним друштвеним производом.

Извршни одбор ће до краја године посебну пажњу посветити стабилизацији привреде и мјерама штедње, како би се до максимума искористиле унутрашње резерве. Вршиће се непосредно сагледавање стања у

Станко Гиговић

САНИРАН БУЏЕТ

Посебна пажња посвећена је санијацији општинског буџета и фондова. Финансијско стање је санирано до краја 1974. године. У овој години створени су предуслови да се средства за општу и заједничку потрошњу крећу у грађанцима до 24% односно 28% у односу на 1974. годину, како је то зајтрано друштвеним договором у нашој Републици.

КОМУНАЛНА ПРОВЛЕМАТИКА И УРВАНИЗАМ

Комуналном уређењу и изградњи инфраструктурних објеката посвећена је посебна пажња. Како је питање снабдевања вodom раније уложено, уложен је санаторијум да се код пословних банака пролонгирају кредити за изградњу водоводног система и рокови отплате у складе с реалним могућностима. Уступањем грађевинског земљишта путем конкурса обезбеђује се значајна маса средстава и она се користе за комплетно опремање и уређење региона са кога су и убраћана. Одвод отпадних вода представља проблем, који захтијева хитно решавање. Иако постоји пројекат за изградњу овог система још увијек се та питања парцијално решавају. Мора се наставити акција на изнапајању потребних финансијских средстава за реализацију овог значајног инфраструктурног подухвата. Такође се испитују могућности изградње аутобуске станице у Петровцу и има изгледа да овај акутни проблем буде до краја године скинут с дневног реда.

У погледу одржавања чистоте на плажама и другим јавним површинама направљена је квалитетна промјена, јер те дјелатности финансирају јавне заједнице које контролишу и извршење текућих посла.

СТАЊЕМ ТРГОВИНСКЕ МРЕЖЕ не можемо бити задовољни, јер је трговина расцјепкана и не одговара потребама туристичке привреде. Трговинско предузеће „Јадран“, које учествује само са једном четвртином у укупном трговинском промету, интегрисало се с ХТП „Монтенегротурит“, па сада има далеко повољније услове за повећањем укупног промета и за бољу снабдјевеност грађана.

Отпочела је и изградња тржног центра у Будви, који треба да буде завршен средином 1976. године, што ће омогућити активирање још незавршеног пословног простора у Петровцу, у организацији трговинског предузећа „Јадран“.

Ускоро пред делегатима

НА СЛЕДНИЦУ СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ, која ће се одржати у другој половини јула, припремљен је обиман материјал, тако да ће делегације и делегати у ширију туристичке сезоне расправљати и усвајати значајна докумената. Планирано је, поред осталог, да се на овој сједници расправља о основним поставкама друштвено-економског развоја општине за период 1976—1980. године, а биће разматрана и информација о отварању одјељења гимназије у Будви, којим ће, изгледа, бити задовољене давнашње жеље становника будванске општине.

Предмет разматрања на овој сједници биће и предлог одлука о завршном рачуну буџета за 1974. годину, о намјени пословног простора на територији општине, који изазива посебно интересовање грађана, и о условима градње по селима, која настаје као резултат све већег интересовања за индивидуалну стамбену градњу у насељима ван главног урбанистичког реона.

На дневном реду ће се наћи и предлог одлуке о паркирању возила на територији општине, којим се предвиђају значајне промјене у односу на досадашњи режим паркирања. Поред осталог, први пут се уводи могућност блокирања чепотично паркираног возила од стране комуналног инспектора, и одређује напакна да за његово деблокирање.

Делегати ће имати могућност да расправљају и о извјештају о пословању Инвестиционе банке Титоград — филијала Будва за 1974. годину. Исто тако, предмет његовог разматрања биће анализа о финансирању запошљавања на поодрзучу међуопштинске заједнице за запошљавање Херцег-Нови за период 1970—1974. године, која ће бити интересантна због новонастале ситуације: ускоро ће бити образована посебна општинска самоуправна интересна заједница за запошљавање. Детаљно ће се анализирати и информација о стању и проблематици у области личног рада на територији општине, с предлогом закључка од стране Извршног одбора да орган управе, надлежан за инспекцијске послове, поштира контролу у тој области и благовремено предузима законске мјере у циљу потпуне заштите права радника. Разматраће се и анализа периодичних обрачуна ОУР-а из привреде за период јануар—март 1975. године, као и предлог одлуке о образовању општинског штаба територијалне одbrane.

У односу на захтјев делегације Мјесне заједнице Будва II, Извршни одбор је усвојио предлог стручне службе да се не повећава стопа амортизације са 30% на 45% за домаћинства која издају лежаје туристичким и путницима, с мотивацијом да је стопа од 30% сасвим довољна за покриће свих трошкова насталих у вези са остваривањем прихода, те да би свако повећање трошкова у износу већем од 30% било нереално и образило се на кумулацију средстава по овом основу, а индиректно би утицало и на утврђивање обавеза по основу укупног прихода грађана.

Д. Ј.

Кава индивидуална стамбена изградња, а исто тако чине се напори да се усвојени урбанистички планови поштују.

СТАМБЕНА И ПОСЛОВНА ИЗГРАДЊА

Завршена је изградња СУБНОР-а од 49 станови, од којих су 34 намењени за борце и пензионере. На истој локацији ускоро оточиће изградња још једне стамбене зграде од 65 станови, јер је земљиште већ уступљено ГП „Радник“ из Добоја. Ова зграда треба да буде завршена до септембра 1976. године, а станови су намењени у првом реду за потребе будванске привреде.

Припремају се ради давања на конкурс још две локације за стамбену изградњу — једна код скупштинске зграде, а друга у Петровцу. Испитује се могућност њихове изградње преко самоуправне интересне заједнице за становље.

У завршној фази је изградња стамбене зграде у насељу Подкошљу, а и стамбене зграде у центру Будве, чијим ће заштетом објекат ова стамбена блока добити коничну физиономију.

Завршава се и изградња пословне зграде у Будви, у којој ће бити смештено туритичке агенције, а предузете „Веоград инжењеринг“ треба да оточиће са изградњом туристичког насеља у Рафаиловицима.

ШКОЛСТВО, КУЛТУРА И ДЈЕЧЈА ЗАШТИТА

Изградња објекта друштвеног стандарда и развој услужних дјелатности нијесу били адекватни потребама, иако битно утичу на квалитет укупне туристичке понуде и задовољење потреба радних људи и грађана, тако да је лични стандард углавном ишао испред друштвеног.

Самодоприносом се обезбеђују сређета за изградњу школског центра. Оглас о јавном надметању је расписан и до краја јула биће одређен најпозовљији извођач радова, како би нова зграда основне школе била завршена до јуна 1976. године.

Отворено је одјељење средње туристичке школе у оквиру Школског центра Тиват, а у току су припреме за отварање одјељења гимназије већ за ову школску годину.

До септембра мјесецда треба да буде завршен и савремено опремљен дјечји ертић, који ће углавном задовољити садашње потребе, а створена је конструирајућа финансирања изградње друштвеног дома у Петровцу.

Новим одлукама о финансирању самоуправних интересних заједница из области основног образовања и васпитања, културе, науке и физичке културе утврђени су нови квалитетни трајни инструменти финансирања ових самоуправних интересних заједница на дугорочној основи.

Остварена је добра сарадња, са друштвено-политичким организацијама и добијена политичка подршка у спровођењу низа акција, па са таквом праксом треба и убудуће наставити.

Наша општина, иако мала по броју становника, налази се у наглом развоју. Није онда чудо што има и много проблема, али треба схватити исто тако да су могућности ограничene. Због тога и треба заједничким снагама ускладити потребе и могућности и проналазити увијек оптимална решења.

Приликом спровођења скупштинских одлука најлазило се и на извјесне отпоре. Радило се о појединцима, чији су лични интереси били угрожени, а такви отпори могу се очекивати и у даљем раду. Због тога Извршни одбор очекује помоћ свих радних људи и грађана у реализацији заједнички утврђене политике.

Побољшањем квалификационе структуре, јачањем дисциплине, одређеним организационим мјерама, размјештајем, обезбеђењем смјештајног простора и стимулативним системом расподјеле личног дохотка створени су коначно сви услови да органи управе оточићу да остварују своју основну функцију, уз пуно поштовање законитости у раду.

Д. Ј.

УСМЈЕРЕНО ОБРАЗОВАЊЕ

БУДУЋИ ДРУШТВЕНО-ЕКОНОМСКИ и политички развој наше земље подразумијева потребу темељне трансформације васпитно-образовне дјелатности. Један од битнијих захтјева које намеће наша стварност и основно опредјељење истакнуто на VI конгресу СКЦГ и X конгресу СКЈ, јесте квалитативан преображaj вaspitaњa и образовањa усклађен с општедруштвеним промјенама и потребама удруженог рада. Само систематским и јединственим дјеловањем свих чинилаца у овој области биће могуће остварити радикалне промјене. Реализовање принципа слободне размјене рада један је од најзначајнијих задатака на коме се темељи већ назначена реформа.

На вaspitaњa и образовањa гледа се ка она друштвену надградњу, као на нешто што није везано с радом. Постојећи школи приговара се да знае које ученици стекну налази слабу примјену у производњи и животној пракси. Критиком досадашњег васпитно-образовног система, односно уочавањем главних узрока и правилним оцјењивањем њихове тежине, сигурије ћемо кренути на пут реформе на коју нас обавезује Резолуција X конгреса СКЈ. Чинијеца да наш човјек присијеша да се неопрестано доквалификује и преквалификује (имамо у виду нагли развој технике и технологије) и сазнање да је савремени човјек константно извргнут правој поплави бројних, различитих и често противречјених информација, наводи на закључак да треба оспособити младе да критичан односа према примјеним обавјештењима, односно да је неопходно посветити већу пажњу одгајања дољно самосталне и критичне личности.

Клизу нашег васпитно-образовног система сагледавамо и у чинијици, која је неоспорна и звучи као парадокс, да у земљи где је на власти радничка класа из школе излазе млади људи који слабо познају марксизам и самоуправни социјализам! Није тешко доћи до закључка да се без развијене способности марксистичког мишљења не може створити социјалистичка личност, па у Резолуцији X конгреса СКЈ читамо: „**Марксизам схваћен цјеловито, као научна теорија и револуционарна идеологија и пракса радничке класе, идеја је основа цјелокупног нашег вaspitaњa и образовањa.**“ Дакле, марксизам би се морао схватити као основна компонента, органски уткан у све садржаје рада.

Ставовима X конгреса СКЈ назначени су путеви реформе усмјереног образовања и њом се предвиђа:

— остваривање перманентног образовања, односно оспособљења човјека за живот у свијету промјене образовање човјека за промјене у којима ће се савесно сналазити и које ће стваралачки остваривати;

— усмјеравање ка образовању и вaspitaњu за рад и путем рада што претпоставља уključivanje razlike između fizičkog i intelektualnog rada. Ратни облици образовањa уз рад и из рада обијају прворazrednici значај;

— Конституисање еластичног и цјелovitog sistema образовањa који би се дјелио на базично (саставче предшколско и основно образовањe) и усмјерено (саставче средње, више и високо образовањe) с низом образовних путева.

Концепцијом перманентног образовања напушта се поједија вaspitaњa и образовањa на три засебнаступња (основни, средњи и високи), превазилази се њихова подвојеност и функционално се повезују сви ступњеви образовањa. Дакле, китим Резолуције, односно суштину цјелокупног vaspitaњa и образовањa представља концепција перманентног образовањa, а њено оживотворење тражи радикалну реформу свих степена образовањa, и њом се предвиђa:

— равноправност и јединство свих облика образовањa;

— равноправност образовањa омладине и одраслих (uključujući razliku između redovnog i vanrednog školovanja);

— omogućavanje реализације takozvanog povratnog образовањa, tj. omogućavanje svakome da u svako doba „izađe“ iz sistema образовањa i uključi se u rad, a zatim ponovo vratiti u образовањe; и

— и завршност сваког облика усмјереног образовањa.

Образовањe послије заједничke vaspitaњa и образovaњe основне темељи се на **степенастом** принципу, а сваки степен мора да:

— пружа званичne и разнијe способности за uključivanje u rad u odgovarajućem zanimanju s određenim stepenom stručnosti (kvalifikacijom); и

— omogućava nešmetano naставljavanje образovaњa za sticanje sledećeg stepena stručnosti.

Перманентно образовањe radnih ljudi i uključivanje u rad onih који заврше школovanje подразумијева преузimanje непосредне одговорности удруженог рада као цјелине за политику образовањa и vaspitaњa.

Потребно је, и неопходно, дати подршку тенденцији која разрешава низ проблема у досадашњем vaspitaњu и образovaњu системu, па је заједничко опредјељењe да се с назначеним промјенама почне већ следећe школске године.

Имајући у виду интересовањe наше општине, треба решити нешто више о прихваћенoj заједничkoj основи средњeg образovaњa, o двогodišnjoj opštjoj srednjoj radnoj i političkoj školi.

Ученици свих средњих школа у прве две године стичу општу културу, односно прву етапу средњeg образovaњa чини заједничka vaspitaњa и образovaњa основа у трајањu од dve godine, a састојi се од четири подручja:

— опшte kulturno-humaniстичког, природнонаучно-математичког, друштвено-економског и производно-техничког.

У овој фази образovaњa нема диференцирањe vaspitaњa и образovaњa, aли чинијица да се ученици uključuju u konkretni rad u условљава да тaj rad ipak utice na njihovu buduću orientaciju.

Саставни дио цјelokupne naставe, takozvana **izborna naставa** obavљa se po слободном избору учениka, који сам одлучујe из kojeg predmeta хоće da produbи својe знањe. Шkola je дужна da организuje и **dopunsku naставu** корекционог и компензационог карактера.

Na zaјednicku vaspitaњu и образovaњu основу nadgradio bi se, u sledећoj fazi, еластичan sistem образovaњa, a u smjeravanju se zasnovaju na podjeli i zahtjevima rada.

Весна Лековић

МОНОГРАФИЈА — ДА ИЛИ НЕ?

ОВИХ ДАНА ПОКРЕНУТА је иницијатива за израду монографије будванске општине од најстаријих дана до данас са пројекцијама њеног развоја сутра. Састанак који је zakazan за 12. јул ове године у Будви требало је да покаже да ли је таква публикација потребна, располаже ли се снагама и средствима за један такав подухват, односно да се изнесу предлози и заједнички сачини што подобрији план, подијеле задаци и одреде прихватљиви рокови за њихово обављање.

Монографија би требала да буде прилог нашој науци, у првом реду историографији и допринос даљем проучавању овог краја и утврђива-

њу могућности његовог развоја. Да би се у томе успјело, неопходно би било сакупити све што је објављено, односно записано о будванском ревијери и њеном залеђу. Поред текстова Крста Ивановића, Стјепана Зановића, Вука Карадића, Стефана Митрова Љубиће, Антуна Којовића и Дионисија Миковића, затим др Јована Вукмановића, др Мирослава Лукетића, Николе Вучковића, др Мартиновића, да ту сврху могле би се користити средњевјековне повеље и тестаменти, књиге уговора и привилегија, писма млетачких, аустријских и француских великородостојника, посланице црногорских владика.

Поред коришћења грађе, па и интересантнијих одло-

маца из дјела књижевних и научних посленика, требало би се осврнути на њихов рад и правилно освјетлити њихову улогу и допринос времену које су својим дјелом надживјели. Било би вриједно забљежити народне обичаје, у првом реду оне који се другдје не срећају, па народне пјесме, пословице, пријеве и здравице.

Учешће народа овог краја у првом свјетском рату, затим масовно исељавање и живот у прекоморским и другим земљама, њихова веза са „старим крајем“ представљајући, такође, интересантна поглавља монографије. У њој би био обраћен развој револуционарног покрета, стварања КПЈ и прве комунистичке општине на Јадрану, тринаестојуљски устанак и народно-ослободилачка борба, с тим што би истакнут према његовом значају, а у првом реду допринос оних који су сагорели у ватри ослободилачког рата.

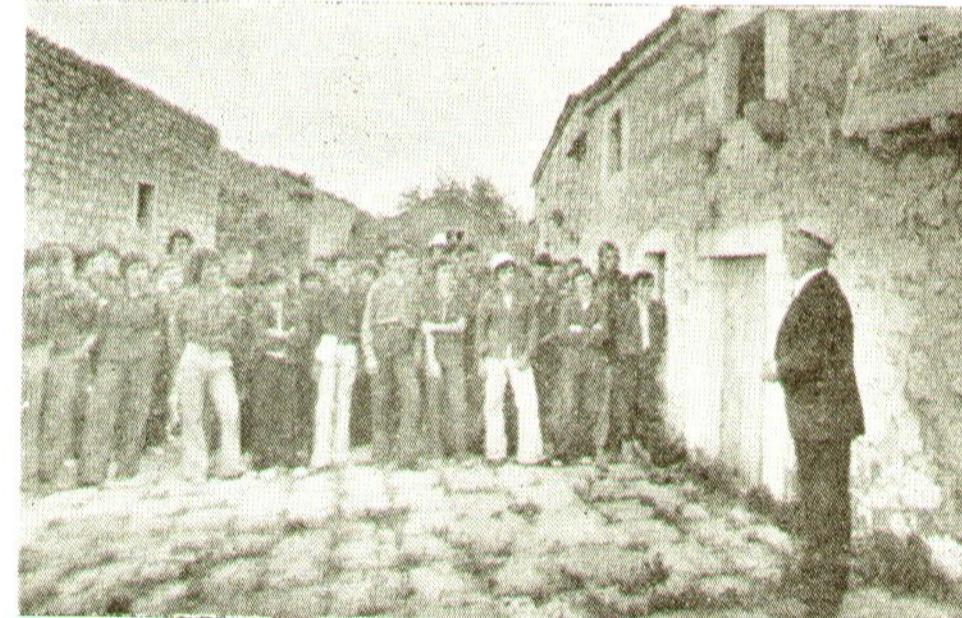
Компонована као јединствена садржинска цјелина монографија би могућила читаоцима да се упознају с богатом и интересантном прошloшћу Будве, Светог Стефана, Петровца и села ове комуне, са културно-историјским наслеђем, природним ријектостима и љепотама, те мотујностима њихове потпуности варiorizacije у туристичке спрхе. Приближавајући прохујале вјештима данашњем читаонцу, монографија би била књига без које не би био ни један дом у овој општини, ни једна библиотека, школа, научна и културна институција у нашој земљи. Тако конципирана, она би била и ризница критички одобриваних података за даља проучавања, као и својевrstan споменик историје и културе у коме би нашли место бисери природе и дјела људи.

Монографија би, очигледно, требала да буде колективно дјело у чијем би стварању учествова велики број наших грађана, у првом реду научних и друштвено-politickих radnika. Формирањем више редакција по темама, раздobljima и mjestima, које би сачињиле studijske planove и бринуле се о њиховом спровођењу у живот, учинио би се одлучујући корак да замисао о монографији почне да се остварује и да се, након разумног рока, приведе крају.

Објављујемо горњи до пис јер смо увидом у до-
кументацију која му је приложена утврдили да до Грађевинског предузећа „Рад“ Пријепоље нема кривице што предметни радови касне.

Извињавамо се члановима овог реномираног предузећа, уз напомену да чланак није писан ни из каквих тенденциозних по-
буда.

НА БЕЛВЕДЕР КОД ЦЕТИЊА

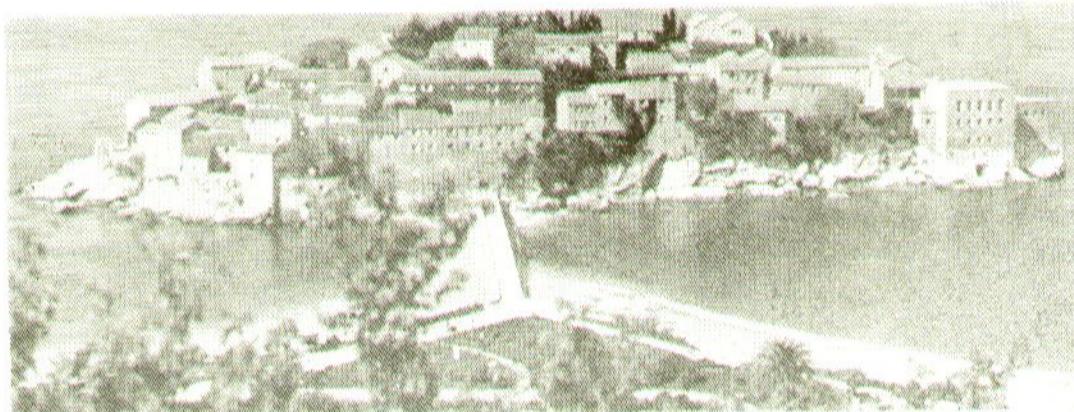

Заједно са извиђачима из Петровца, Скопља и Ниша, одред „Нико Анђућ“ из Будве пошао је 26. јуна преко Тудоровића, Кулача и Брајића до Белведера „код Цетиња више села Јуботиња“.

Извиђачи су, њих осамдесетак, пошли испред родне куће народног хероја Ника Анђућа, где је његов саборац Лука Ђурашевић говорио о лику овог истакнутог борца наше револуције.

На Белведеру је извиђачима из Будве и Цетиња о догађају који се збио 26. јуна 1936. године, када је полиција пузала у голоруки народ, говорио првоборац Јанко Лопичић.

В. РАКОЧЕВИЋ

СВЕТИ СТЕФАН

Мекано придржавам камену палету
на којој почиваши у мору.
Са кишним капима
сливају се боје
по кубурима и топовима,
по пресудама суђа
и мојим прстима.

Зидине надимљене барутом
са бразготинама пушкарница
носиле су пријетећу гримасу
историје.
Овде су били утиснути трагови
бритких повика ратника,
а од гурњаве обесхрабрене дјеце
и преплашених жена
изасипало се вино и уље.

Одговарале су ти олујне ноћи,
док су за крв твога отпора
плаћали данак.

Тада је крти једрењак
уполовио у мирне луке.
У колумби је све јаче
доловао црв,
а лагано је сипио
прах распадања.
Уморно ратничко срце
једва је куцало
испод исцијепане кошиље.

Поморци се разишили,
једра су спуштена
а њихово платно је прекројено
у хотелске завјесе.
Састругана је са камена
натина крви и сумпора,
црни је лак прекрио
рђу са гвожђа,
а енглеска трава је надвладала
опаки трокот.

Милош МИЛОШЕВИЋ

КОЛЕКТИВ ООУР „СВЕТИ СТЕФАН“

ЧЕСТИТА СВИМ ТРУДБЕНИЦИМА, ГРАЂАНИМА НАШЕ ОПШТИНЕ, ДРУШТВЕНО-ПОЛИТИЧКИМ И ОРГАНИЗАЦИЈАМА УДРУЖЕНОГ РАДА

13. ЈУЛ — ДАН УСТАНКА НАРОДА ЦРНЕ ГОРЕ

ИЗ ЉЕЧИЛИШТА РАТНИХ ВОЈНИХ ИНВАЛИДА

ИНВАЛИДИ ЂЕ СЕ И ОВЕ СЕЗОНЕ одмарати на плажи у Лучицама, јер још увијек нема ништа од одмаралишта у Петровцу. Као што је и раније писао наш лист, на мјесту Лазарет градиће се модерно одмаралиште за ратне војне инвалиде, које ће располагати са око 200 лежаја, базеном, централним гријањем и другим погодностима за рад током цијеле године. А на мјесту где се налази садашње одмаралиште у Лучицама (то је уједно и једини објекат у залеђу ове изванредне плаже) нији ће хотелски комплекс од око 1000 лежаја, за које је већ урађен пројекат и чији ће инвеститор бити Хотелско-туристичко предузеће „Монтенегротурист“.

За изградњу одмаралишта у Петровцу, са свим пратећим објектима, потребно је 30 до 40 милиона динара — каже **Бошко Перазић**, управник Одмаралишта РВИ у Лучицама. — Да би се ова средства обезбиједила, потребна је помоћ шире друштвене заједнице, борачких организација свих република и покрајина. Колектив Љечилишта „Палас“ издвојиће дио средстава која добије продајом објекта у Лучицама, а остали дио добиће се од

И ОВЕ ГОДИЊЕ У ЛУЧИЦАМА

банке. Уколико новац буде благовремено обезбијеђен, одмаралиште ће се почело градити почетком идуће године.

У Лучицама тренутно борави око 150 инвалида из разних крајева

наше земље. Пацијенти ће се смјенивати цијelog љета и, како смо обавијештени, кроз одмаралиште ће „проћи“ око 1300 инвалида из цијеле Југославије.

С. Г.

Лучице

ДАН УСТАНКА ЦРНОГОРСКОГ НАРОДА

— ТРИНАЕСТИ ЈУЛ

ЧЕСТИТАМО БОРАЧКИМ И ОСТАЛИМ ДРУШТВЕНО-ПОЛИТИЧКИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА, РАДНИМ ЉУДИМА И ГРАЂАНИМА НАШЕ ОПШТИНЕ

Радни колектив

ЉЕЧИЛИШТЕ РВИ — ЛУЧИЦЕ

ЗА ШИРУ САРАДЊУ

САМОУПРАВНА ИНТЕРЕСНА ЗАЈЕДНИЦА ЗА ИЗГРАДЊУ И УРЕЂЕЊЕ ОПШТИНЕ БУДВА И ЗАВОД ЗА ИЗГРАДЊУ И УРЕЂЕЊЕ ОПШТИНЕ БУДВА СВИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА УДРУЖЕНОГ РАДА И ГРАЂАНИМА ОПШТИНЕ БУДВА ЧЕСТИТАЈУ 13. ЈУЛ — ДАН УСТАНКА НАРОДА СРПНЕ ГОРЕ

Уједно пружамо обавјештење да је у најртима планова и програма рада Заједнице и Завода предвиђена изградња већег броја комуналних, туристичких, стамбених и других објеката на подручју општине, и то: туристичких насеља у Рафаиловићима и Бечићима, одмаралишта за раднике у Бечићима — „Кукачки поток“ — хотелског типа „Б“ категорије, друштвеног дома у Петровцу, аутобуских станица у Будви и Петровцу, Сервисне зоне у Буљарици, стамбених зграда 1. и 3. у Будви, стамбених насеља у Петровцу — „Бобов бријег“ и „Ногаља“, главних саобраћајница и стаза у Будви, Петровцу и другим урбанизованим насељима, водоводне секундарне мреже, канализационог колектора, уличне расvjete, ТТ канализације и ТТ мреже, и израда урбанистичких програма и планова.

Такође је у реализацији изградња Тргног центра, Пословне зграде, Бистре са фонтаном и Дечјег вртićа, све у Будви, и ово стамбеног насеља у Будви — Подкошљу, а изградње су три прдавнице сувенира и штампе у Будви, стамбена зграда за борце и пензионере и улица 1 и 2 у Будви, стамбена зграда у Будви — Подкошљу, улична расvjeta у Петровцу и ТТ канализација овога зграде Посте у Будви до насеља „Подкошљун“.

У току су приступе на реализацији изградње комплетног система канализације Будва — Бечићи са испустом у море, изради програма уређења за већи дио урбанистичких насеља на подручју општине и изради и разради урбанистичких планова и програма.

Упознавајући организације удруженог рада и грађање са својим програмима и плановима, интересна заједница и Завод жеље да пруже могућност за ширу сарадњу и учешће у решавању заједничких проблема.

Три великана у Модерној галерији

У оквиру међурепубличке и већ традиционалне сарадње између Народног музеја из Београда и Културног центра, по усталењем плану и програму, ове двије културне установе заједнички организују ликовне и музејске изложбе у просторима Будве и Београда. Да се подсјетимо: прва изложба била је „Бококоторска иконописна школа“ у Галерији „Санта Марија“, 1971. године, затим 1972. године велика изложба копија фресака из манастира Србије, Македоније и Црне Горе, на „Јадранском сајму“ трећа изложба била је

из области археологије под називом „Античка Будва“, коју су организовали Народни музеј, Археолошка збирка СРЦГ из Титограда и Културни центар, а видјели су је Будвани, Титограђани и Београђани током 1974. и 1975. године.

У Модерној галерији пред нама је велика изложба југословенских умјетника, чија срда су скоро престала да куцају, Мила Милуновића 1967. године, Петра Јубарде и Ристе Стијовића 1974. године.

Сва тројица били су љубитељи нашег града, па је добар дио њихових дјела посвећен Будви, њеној раскошној околини и Црногорском приморју.

Дјела Милуновића, Јубарде и Стијовића, која су изложена у Модерној галерији, припадају предратном и послијератном периоду њиховог стварања, када су сва тројица, на особен начин, утицали пут модерне умјетности у нашој земљи. Сва дјела су власништво Народног музеја, који је и највећи скупљач културног и умјетничког блага у нашој земљи.

Дјела за ову изложбу изабрао је познати југословенски историчар умјетности, др Миодраг Коларић.

На изложби можемо да видимо следећа дјела Мила Милуновића: „Улцињ“, „Предио из Црне Горе“, „Предио“, „Двориште“, „Предио из Боке“, „Мртва природа“, „Мртва природа с лимуновима“, „Ракови“, „Млади клирик“ и „Жена уплавом“. Петар Јубарда је заступљен сликама: „Будванска залив“, „Предио с рушевинама“, „Предио из Улциња“, „Из Црне Горе“, „Ријека Црногорија“, „Груда“, „Из околине Цетиња“, „Предио с каменим мостом“ и „Дјечак с лађе“, а Ристо Стијовић скulpturama: „Фигура жене“, „Златна“, „Орлић“, „Каријатида“, „Дјевојка“ и „Портрет Т. П.“.

С. Паповић

ОДМАРАЛИШТЕ У КАМЕНОВУ

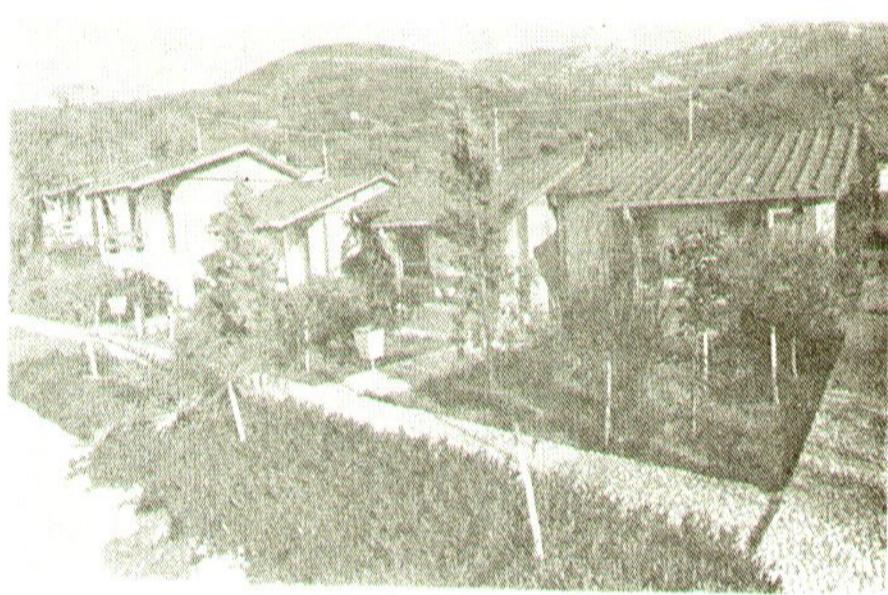

Цаfer Bića

Каменово, изванредно радничко љетовалиште код Светог Стефана, ових јулских дана пуно је гостију.

— Иако је капацитет нашег одмаралишта негде око 800 лежаја у камп-кућицама, овде их тренутно борави најмање два пута толико — рекао је Цаfer Bića, управник одмаралишта у Каменову. За Каменово с правом кажу да је дио радничког мора. Овде љето проводе, углавном, радни људи покрајне Косово за које је прије десетак година и подигнуто ово одмаралиште.

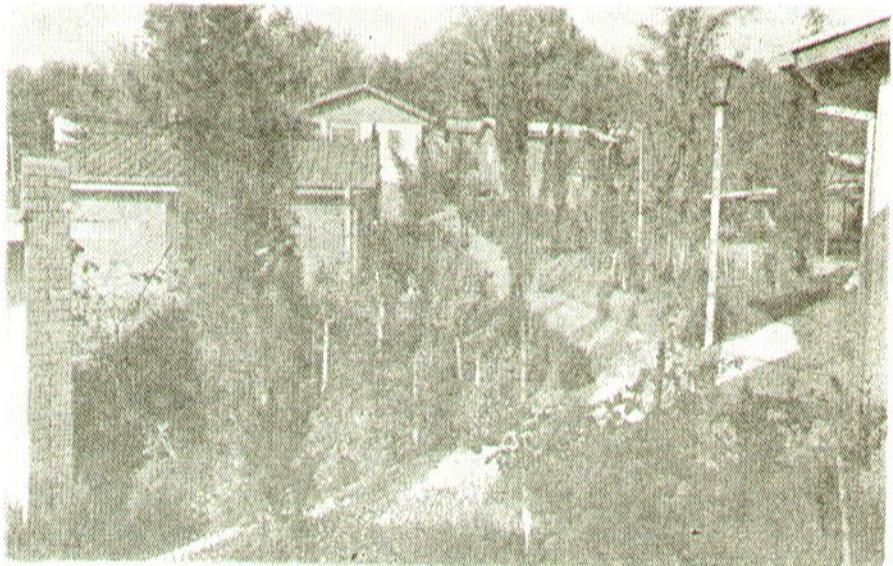
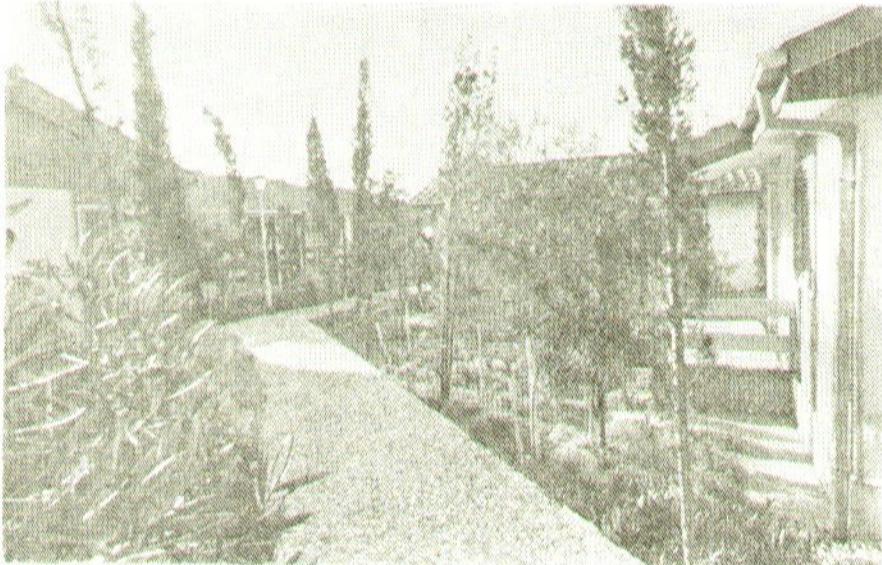
У хладу стотинских храстова смјештено је око 250 камп-кућица од којих свака има шпорет, фрижидер, а половина и своя купатила. Између кућица уређене су цвјетне стазице, па тако читаво одмаралиште личи на букет ружа. У средини одмаралишта је ресторант с великим терасом, а ту су и продавнице са свим потребним намирницама. Каменово припада Заједници за одмор радника САП Косово, а његову изградњу финансирало је тридесетак радних организација са Косова.

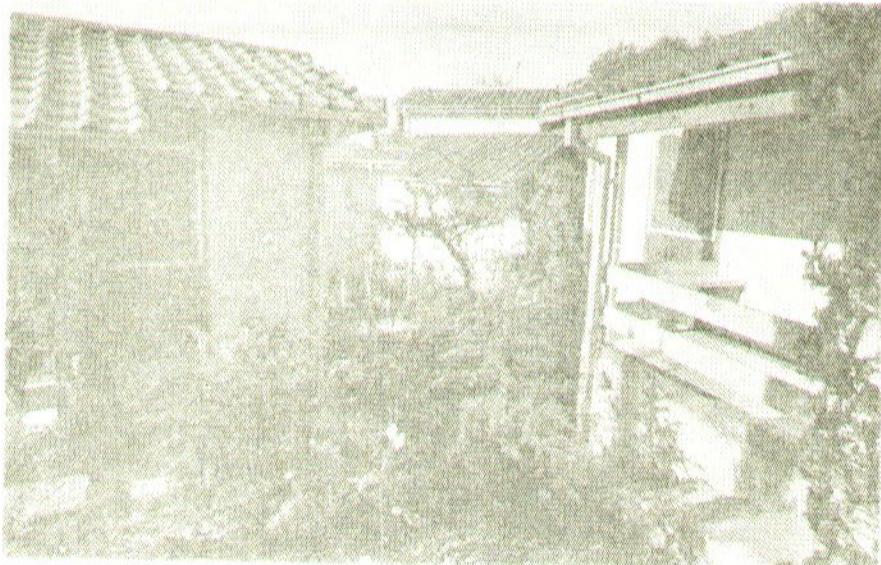
одмаралиште личи на букет ружа. У средини одмаралишта је ресторант с великим терасом, а ту су и продавнице са свим потребним намирницама. Каменово припада Заједници за одмор радника САП Косово, а његову изградњу финансирало је тридесетак радних организација са Косова.

Каменово је широм отворено и за радника из других мјеста наше земље, нарочито само онда када има мјеста у кампу. Али, у главној туристичкој сезони мјеста за друге госте нема. Како смо сазнали од Цафера Биће, кроз одмаралиште у Каменову ће летос треба да прође око 90.000 радника — 20.000 више него прошле године.

С. Г.

— Ово је, вјероватно, најјефтиније радничко одмаралиште на јадранској обали — рекао нам је Цаfer Bića. Смјештај стаје 14 динара у предсезони и 17 динара у јулу и аугусту — „ипацу“ сезоне. Три оброка могу се добити у ресторанту по цијени од 80 динара, али се радници који овде љетују углавном хране у сопственој режији. Самонослуге су одлично снабдјевене, у кућицама постоје фрижидери и шпорети, тако да се храна спрема по далеко јефтинијим цијенама.

ТРИДЕСЕТОГОДИШЊИЦУ ПОБЛЕДЕ НАД ФАШИЗМОМ И 13. ЈУЛ ДАН УСТАНКА НАРОДА ЦРНЕ ГОРЕ

ЧЕСТИТАМО БОРАЧКИМ И ОСТАЛИМ ДРУШТВЕНО-ПОЛИТИЧКИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА, РАДНИМ ЉУДИМА И ГРАЂАНИМА НАШЕ ДОМОВИНЕ СА ЖЕЉАМА ДА ПОСТИЖУ СВЕ НОВЕ И НОВЕ УСПЛЕХЕ У ЊЕНОЈ СОЦИЈАЛИСТИЧКОЈ ИЗГРАДЊИ

ЗАЈЕДНИЦА ЗА ОДМОР РАДНИКА
КОСОВА — КАМП КАМЕНОВО

ПРОТИВПОЖАРНО ДЕЖУРСТВО

На основу наредбе Скупштине општине Будва, Мјесна заједница Будва II заводи од 1. јула до 15. септембра 1975. стално противпожарно дежурство грађана у циљу благовременог отварања и сигнализације опасности од пожара и других елементарних непогода.

За подручје Мјесне заједнице договорено је да осматрачко мјесто буде на Завали и да у смјенама увијек буду два грађанина.

Имајући у виду значај овог задатка, од сваког појединца тражи се најодговорнији однос, како би акција у потпуности успјела.

„Кањош“ у Тунису

Фолклорни ансамбл „Кањош“ представљаје нашу земљу на међународном фестивалу фолклора, који ће се одржати у Тунису од 10. до 20. јула о. г.

Овај млади ансамбл народних игара и пјесама, у својој непуну трогодишњој дјелатности, постигао је значајне резултате тако да је неома брзо достигао висок степен афирмисаности.

„Кањош“ окупља младе рад-

нике, средњошколце и студенте чија игра одушевљава све one који виде овај ансамбл чија је игра пројекта несесашу, младајачким жаром и изванредном кореографијом.

„Кањош“ је добио визу да представљаје нашу земљу на једном овако великом фестивалу, какав је тунискански, који окуне ансамбле из преко четрдесет земаља света.

Станко Паповић

За станбену изградњу

У циљу рјешавања стамбеног питања, Скупштина општине је донијела одлуку да се задужи код Инвестиционе банке Титоград — Филијала Будва на износ од 3.300.000,00 динара. Одлуком су прописани и услови под којима се кредит може узети, а то су: да рок не може бити краћи од десет година, а да камата буде уобичајена.

Одлуком је, исто тако,

прецизирано да се средства могу користити искључиво за станбену изградњу или куповину становова од организација удруженог рада.

Скупштина је донијела одлуку о ороочавању слободних 1.650.000,00 динара намењених за станбену изградњу и куповину становова. Ова средства ће се ороочити на рок од десет година уз 8% камате.

„ПЕТРОВАЦ“ ОСТАО У ЛИГИ

У недјељу 29. јуна одиграно је тридесето, последње коло у овогодишњем првенству Црногорске фудбалске лиге. Мада је питање првака и новог члана Источне групе друге савезне лиге било познато неколико кола пред крај (ОФК Титоград), ко ће напустити лигу знало се тек по завршетку недјељњих утакмица. Наиме, „Ибар“ из Рожаја и „Агромладост“ из Титограда још радије су „најавили“ да напушта лигу, а тренинг тим је био познат тек у задњем колу. Било је више кандидата: „Петровац“, „Горштак“, „Забјело“, „Текстилац“ и „Иванград“. Ипак, у Подсавезу се сели екипа „Иванграда“, која је у јесен њему дијелу заузимала, чак, пето мјесто. Петровчани (на слици), који су у неугодну ситуацију дошли послије пораза од „Зете“ и „Челика“ на свом терену, тргли су се и тек у посљедњим колима освојили драгоцене бодове.

„ПЕТРОВАЦ“ — „РУДАР“ (ПЉЕВЉА) 2:0 (1:0)

Игралиште Петровца. Глејдача: 1000. Стријелци: Славко Вукотић у 42. и Богдановић у 75. минуту за „Петровац“. Жути картон: Рашичић („Рудар“). Судија:

Мартиновић из Тивта 7.

„Петровац“: Кнежевић 7, Ђаковић 7, Зеновић 7, Вуччић 7, Ратковић 8, Божковић 7, Иличић 7, Славко Вукотић 7, Шољага 7, Бранко Вукотић 6.

„Рудар“: Даџо 7, Чакар 7, Чабарка 5, (Шљукић II 6) Рашичић 7, Шкодо 6, Шљукић I 6, Вранеш 6, Џукљан 5, Струјић 6, Влаховљак 5, Фатић 6.

Играч утакмице: Саво Ратковић.

Ова утакмица за Петровчане била је „бити или не бити“. Само побједа осигуравала је опстанак у лиги, а сваки други резултат водио би екипу „Петровца“ у нижи ранг такмичења. Играје била растргана и доста не

рвозна. Играло се у грчу све до 75. минута, када је снажнији Богдановић повећао резултат на 2:0 и тако осигурао побједу Петровчана.

Домаћи су створили сијасет шанса од којих су, најкајлош, само двије искоришћене.

Игралиште Петровца. Глејдача: 1000. Стријелци: Славко Вукотић у 42. и Богдановић у 75. минуту за „Петровац“. Жути картон: Рашичић („Рудар“). Судија:

Иста слика поновила се и у другом дијелу утакмице. Свима је лакнуло, тек у 75. минуту, када је Богдановић савладао Гаџа и тако поставио коначан резултат.

ЈЕДНО ПИТАЊЕ — ЈЕДАН ПРЕДЛОГ

СПОРТСКИ ОБЈЕКТИ И ЗИМСКИ ТУРИЗАМ

БОРО ЛАЗОВИЋ је секретар СОФК у будванској општини, секретар Општинске конференције Савеза социјалистичке омладине и прије свега узорак омладинца. Активан је спортиста: играч је и капитен, првогорског лигаша „Могрен“.

Обратили смо му се и питањем шта, по његовом мишљењу највише недостаје Будви у овом тренутку.

— Спортски објекти — био је категоричан Лазовић. — Будва их нема, или не баровољно, а то је један од разлога што нема развијеног зимског туризама. Многа мјеста дуж Црногорског приморја, као Улцињ, Котор, Игало и друга, која су далеко мање познаты у туристичком свету, више су направила на том плану. У Игалу се сваке године одржава фуд-

балски турнир на коме учествује неколико познатих екипа, и то баш у вријеме празника мимозе. Све је то спречило да афирмише зимски туризам. Слично је у Улцињу и другим мјестима. Ми смо на том плану мало урадили. Почели смо фудбалско игралиште, али га још нисмо довршили; исти је случај с пливалиштем. Такође би добродошао терен

за мале спортове: кошарку, одбојку, рукомет, мали фудбал и бокс. То не би много коштало, јер се ради о терену далеко мањем него што је фудбалско игралиште, које треба бетонирати. Тада би спортски живот у граду живио. Мислим да дијелим мишљење омладине, јер постоји доста младића жељних спортских активности (то је показао и овогодишњи квалификациони турнир у кошарици), а и туризам би много добио: теком зиме у Будви би долазиле на припреме многе екипе, јер је клима подобрија и има добра хотела.

Млади су препуштени себи, кафани и улици. То сам, као секретар Општинске конференције Савеза социјалистичке омладине, имао прилике да уочим и да се ујвијерим да је истина оно што се годинама прича — да има пебриге о младима. А тако је у Будви од када знам за себе. Обећања има и остаје се само на томе. Предложио бих да се покрене акција за подизање омладинског дома. Могао би то бити монтажни објекат који не би био скуп, а могао би да прими у своје окриље фолклорни ансамбл „Кањош“, који се афирмише и ван граница наше Републике, Културно-умјетничко друштво „Иво Миковић“,

Боро Лазовић

спортисте и друге секције младих у граду.

Уочио сам да има много талентованих дјевојчица и дјечака у основној школи „Стјепан Митров Љубинић“, који су заслужили велико признање — статуету „Курир Јовица“, али који ће послије завршетка школе бити препуштени себи.

Активност стрељачких дружина

СТРЕЉАЧКЕ ДРУЖИНЕ пет мјесеци заједница — Будва 1, Будва 2, Бечићи, Свети Стефан и Петровац — излеле су припремка гађања војничком пушком на удаљености од 200 метара, која су претходила такмичењима најбољих екипа на општинском и републичком првенству.

Имајући у виду чињеницу да је одзив чланства био је апсолутно добар, може се слободно рећи да је, уз солидну организацију, стрељаштво као спортска дисциплина на правом путу да се развије и омањи у јаку оруштвену организацију, што је поуздано и са аспекта општегардне одбране.

У међусобном најметању свака дружина је успјела да одабере по једну екипу за општинско првенство, које је одржано на мјесту Ивана До у Поборима. Нарочито се истакла група одличних стрељаца на челу са Драганом Шекићем, Никодом и Ивом Борегом и Ивом Медином. Ова група учествовала је 28. јуна у такмичењу на републичком првенству у Титограду, где је гађање вршено

из војничке пушке и малокалибарског пиштола. У укупном пласману представници наше општине постали су седмо мјесто, а у појединачном су били Никола и Иво Борега.

Општински стрељачки савез апелује на надлежне оргane, друштвено-политичке и радионе организације с нашим подручјем да скромним финансијским помоћима омогуће постизање још бољих резултата, изградње прописног стрељачког и павајка највећогодишње опреме. До сада је само Општински одбор резервних војних стајрјешима дао помоћ од 1.000 динара. На чланарину, која је чисто скромна, као и на вид неких значајних прилога, не може се рачунати.

Републички стрељачки савез помага је у оружју и муницији и пружио потребну стручну помоћ, али је неопходно обезбиједити сопствена средства, јер то изискује потребе ове друштвене организације која већ сада има 350 чланова.

Перо Кнежевић